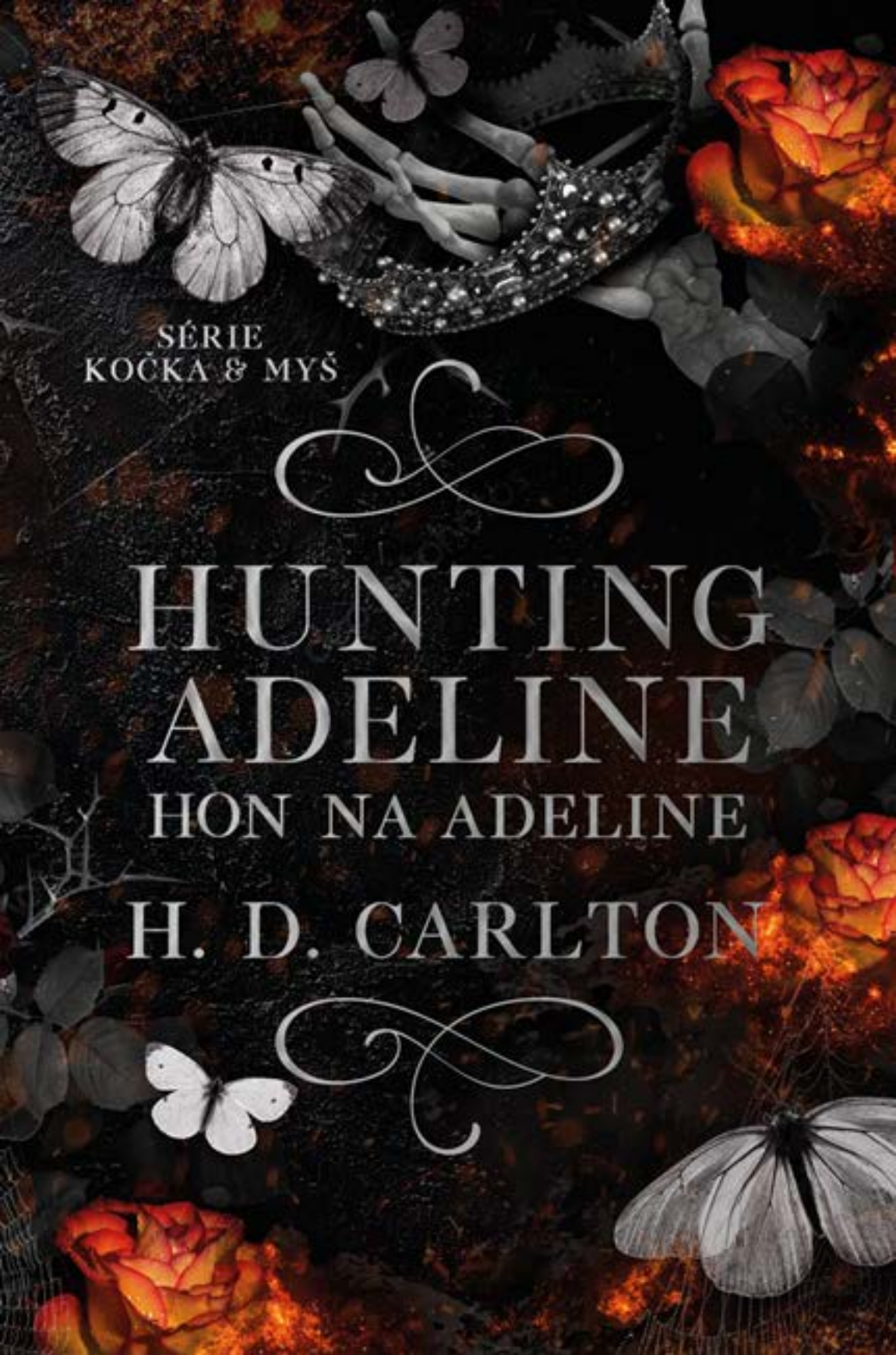

SÉRIE
KOČKA & MYŠ

HUNTING
ADELINE

HON NA ADELINE

H. D. CARLTON

HUNTING
ADELINE
HON NA ADELINE

Hunting Adeline copyright © 2022 by H. D. Carlton

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Komrsková, 2025

Cover © TRC Designs, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6551-5 (pdf)

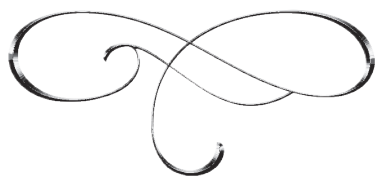
SÉRIE
KOČKA & MYŠ

HUNTING ADELINE

HON NA ADELINE

H. D. CARLTON

přeložila Alžběta Komrsková

*Mé úzkosti,
protože jsi mě u psaní téhle knihy fakt potrápila,
ale stejně jsem ti nakopala zadek.*

VAROVÁNÍ

Tato kniha obsahuje velmi temné a traumatizující situace, včetně detailně popsaných scén znásilnění, proto k ní přistupujte uvážlivě. Dále zahrnuje explicitní násilí a krvavé scény, mučení, sexuální napadení, únos, psychické a fyzické zneužívání, psychické týrání, explicitní sexuální situace, obchod s bílým masem, otroctví, grooming, těžkou PTSD a velmi specifické úchylky, jako je hra s krví, hra s nožem, degradace a somnofilie.

Tato kniha je *výrazně* temnější než první díl.

Prosím, berte tato varování vážně.

Vaše duševní zdraví je důležité.

POZNÁMKA AUTORKY

Pokud očekáváte rychlé shledání, tahle kniha nebude nic pro vás. Nemějte strach, pikantnosti chybět rozhodně nebudou.

ČÁST I

Pusťte mě. Pusťte mě. Pusťte mě. Prosímprosímprosím PROSÍM

PROSÍM PROSÍM PROSÍM

KURVA PUSŤTE MĚ

KAPITOLA 1

Diamant

Čich. První ze smyslů, který se mi pomalu vrací. Kéž by to byl jakýkoliv jiný, protože mě okamžitě zaplaví směsice potu, kořeněné kolínské a toho, co lze popsat jediné jako smrad samotného Ďábla.

A pak se probudí můj šestý smysl, který mě naléhavým šepotem varuje.

Jsem v nebezpečí.

Šepot se promění v nervydrásající kvílení pneumatik a hlasitý rachot. Adrenalin stoupá a já mám co dělat, abych zůstala zticha.

Pomalou otevřu uslzené oči a přivítá mě neprostupná tma. Chvilí trvá, než si uvědomím, že mám kolem hlavy pevně utaženou pásku.

Pak se blažená otupělost, ve které jsem se probudila, rozplyne a dech mi sebere všepohlcující bolest, která zalévá mé tělo absolutními muky.

Bože, takové je být naživu? Smrt to být nemůže. Kdyby ano, cítila bych klid. A jasně, možná jsem se zamilovala do stalkera, ale Bůh mě zatrat, jestli jsem si nevybojovala místo za nebeskou bránou.

Já si to kurva zasloužím.

Snažím se soustředit, ale všechno mě bolí. Potřebuju si vzpomenout, co se mi sakra stalo. Matně si vybavuju textovky od Dayi, ve kterých mě prosila, abych za ní přijela. Naléhavost, kterou jsem cítila, když neregovala na telefonáty. Nasednutí do auta, světlomety, paniku, škrubnutí dopředu – a pak nic.

A teď jsem tady, ať už to je kdekoliv. Rozhodně nejsem v bezpečí.

Panebože, psala to vůbec Daya? Stalo se něco i jí?

Ta myšlenka mi vyšle do těla další vlnu paniky. Hlavou se mi honí nejrůznější scénáře, dokud nejsem jen uzlíček nervů a zoufalství. Může být zraněná nebo ve vážném nebezpečí.

Do hajzlu! Já jsem zraněná a ve vážném nebezpečí a vůbec netuším, jak se z něj sakra dostanu.

Přerývaně oddechuju a srdce mi buší tak, že jeho nárazy do žeber fyzicky bolí. Snaha zůstat potichu mě stojí poslední zbytky sil.

Kde to sakra jsem?

Kde je Zade?

Slyším hlasy. Jsou ztlumené šuměním v mých uších, ale postupně sílí. Co říkají? Snažím se to rozpoznat přes tlukot svého srdce a bolest, která mi v těle roste jako balónek napouštěný vodou.

Ta muka také mají hlas a je zatraceně silný.

„Z ji bude hledat,“ zamumlá nějaký muž. „Takže se musíme co nejdřív dostat ke Garrisonovi a zbavit se dodávky. Pak budeme v suchu.“

Náhle se mi vybaví jedna konkrétní vzpomínka – záblesky toho, jak mě vytahují z auta, a doznívající bolest ze střepů a kovových úlomků zarávávajících se do mé kůže. To vysvětluje, proč mám záda v jednom ohni.

Krucinál, unesli mě!

Kdo? Tihle chlapi jsou určitě ze Společnosti. Zade řekl, že se na mě zaměřili, a rozestavil kolem sídla Parsons své hlídky. Takže mě museli vylákat ven pomocí Dayi, což s velkou pravděpodobností znamená, že ji unesli taky.

Do prdele, jsem idiotka!

Když mi Daya nebrala telefon, ani jednou mi na mysl nepřišla varianta, že by to mohla být past. Myslela jsem jenom na to, že se k ní musím dostat, protože by mohla být zraněná nebo v maléru. Vůbec mě v tu chvíli nenapadlo zavolat Zadeovi. Mohla jsem tím zachránit nejen sebe, ale i Dayu.

Pevně stisknu víčka. Z hrdla se mi vydere vzlyk, zpod řas vyklouzne slza a můj hrudník se třese zoufalou snahou se nerozplakat. Sakra, tohle byla moje chyba.

Zade mě nesčetněkrát varoval, že po mně jdou, a já stejně napochodovala do první pasti, kterou nastražili.

Ty jsi taková idiotka, Addie. Taková zatracená idiotka!

„Vážně si myslíš, že ji před ním dokážeme schovat? Je to zatracenej Z, člověče,“ namítne další muž. Má slabý hispánský přízvuk.

„Jen dodáváme Společnosti to, co po nás chtěla. Koho se bojíš víc? Jich, nebo Z?“

Do hajzlu, takže za tím vážně stojí ta zpropadená Společnost. Sice jsem to věděla, ale když to potvrzení slyším na vlastní uši, dožil mi vystřelí čerstvá dávka adrenalinu.

Nevím, proč mě do tohoto svinstva zatáhli, ale vím, co musí udělat. Musí mě z toho ujetého salátu zvráceností vyndat! Nepatřím sem! Já patřím do salátu plného ovoce a zeleniny. Zdravých věcí, které mě nesrazí ze silnice a nezotročí mě.

Druhý muž zamumlá: „Radši bych si nemusel vybírat ani jedno, kurva.“

Ozve se zvuk, který zní jako plácnutí ruky o rameno nebo záda. Nej-spíš to mělo být uklidňující. „Stejně nemáš na výběr, Rio. Ale to ne-vadí. Tahle holka má cenu milionů. Jen si to představ, kámo. Holka od Z, jeho jediná, v aukční síni. Víš, kolik má ten hajzl nepřítel? Lidi budou slintat touhou udělat si z jeho holky svou hračku. Máme v ru-kou zkurvenej diamant, Rio! Já dostanu svůj podíl od Maxe a tobě se Společnost taky určitě odmění. Budeme si žít jako zatracení králové.“ Zachechtá se jako hyena. „Po tomhle si koupím svůj vlastní soukromej ostrov, sakra!“

Jeho bezcitná slova mě rozzuří. Mluví o mně, jako bych byla dům na prodej.

„Pohodlí si asi představujem každej jinak. Budeme se muset schová-vat spolu s ní. Aspoň dokud bude Z naživu,“ opáčí druhý muž, který musí být Rio. To jméno je mi povědomé. Matně si vybavuju, že ho ně-kdo volal, když mě vytlačili ze silnice.

„Neboj, kámo. Díky dnešnímu rituálu budeme mít náskok a Společ-nost se Z určitě zbaví, tak, nebo onak. Oni nás ochrání.“

Posměšné odfrknutí je jedinou odpovědí, kterou první muž dostane.

Panebože, jsem fakt v pořádném průšvihu. V duchu na sebe chrlím nadávky, ale ty nezabrání slzám v tom, aby se mi vylily z očí jako řeka.

Jen stěží se mi podaří potlačit hlasitý vzlyk, který se dere z mého hr-dla a drásá si cestu až k vnitřní straně zubů.

Zhluboka dýchej, Addie. Co tě Zade učil?

Chvilí trvá, než si srovnám myšlenky, ale nakonec v duchu uslyším jeho hlas.

Zanech stopy.

Pomalou sevřu pramen svých vlasů a se zaťatými zuby tahám, dokud je nevytrhnu. Ostrá bolest je nic oproti té, která sužuje zbytek mého těla.

Pohybuj se rozvážně a pomalu. Vzhledem k pásce přes oči nemám tušení, jestli na mě ti muži vidí. Jakýkoliv pohyb na okraji jejich zorné-ho pole by ke mně mohl přitáhnout nevíтанou pozornost.

Třepu prsty, dokud se vlasy neuvolní a nespadnou na zem.

Právě když sahám po dalším prameni, auto najede na obzvlášť hlu-boký výmol a já vyjeknu.

Dvojice v tu chvíli nemluvila, ale stejně mám takový ten pocit, jako když v přeplněné místnosti náhle zavládne hrobové ticho.

„Vítej mezi živějma, zlato,“ zacukruje jeden z nich. Je to ten první, co o mně mluvil jako o diamantu.

„Kam mě vezete?“ zeptám se ochraptěle.

„Do tvýho novýho domova... teda dočasnýho,“ opraví se. „Ten, kdo zaplatí nejvíc, ti pak poskytne trvalý bydlíště.“ Zachechtá se, jako bych byla jen pes, který čeká, až ho adoptuje milující rodina.

„Bezva,“ zasípám. „Vypadá to, že jsem trefila jackpot.“

Jeden z nich se suše zasměje, ale tentokrát to zní spíš jako Rio. „Neztrácej humor, holčičko. Budeš ho potřebovat.“

Než stihnu cokoliv říct, ucítím píchnutí do ruky a vzápětí se mi žilami rozlije pálení.

Ostře se nadechnu. A je to poslední nádech, než mě pohltí temnota.

„Životní funkce jsou nestabilní a krevní tlak klesá. Musím zavést infuzi.“

Zavrtím se; neznámý hlas je zkreslený zvoněním v mých uších.

Každý centimetr mého těla plane bolestí. Připadám si jako pod vodou – pokouším se dostat na hladinu, ale zároveň od ní prchám, protože vím, že mě tam čeká ještě větší utrpení. Jsem obklopená plameny, které olizují moje nervová zakončení, a každé tempo přibližující mě k vědomí jejich žár stupňuje.

Na rameni ucítím drobný vpich. Následuje tlumený rozhovor, slova přicházejí z různých směrů.

„Vykloubené rameno, poranění hlavy, tržné rány po celém těle.“ Mužův hlas slábne, než se náhle vrátí v přísném výkřiku, ze kterého mi po zádech přeběhne mráz.

„Hergot, Rio, tohle není žádná zatracená nemocnice! Nemám tu potřebné vybavení. Co já vím, klidně může mít vnitřní krvácení.“

„Ale no tak, ještě před chvilkou byla v pohodě,“ odpoví někdo a já v tom slyším náznak obav. Myslím, že je to Riův kolega.

„V pohodě, jo? Nemám tušení, jak vážně je zraněná. Evidentně se udeřila do hlavy. Může krváct a potenciálně během pár vteřin zemřít. Seženeš mi cétečko?“ Když nikdo neodpoví, hlas zamumlá: „To jsem si myslel.“

Okraje mého vědomí olizuje temnota a hrozí, že mě vtáhne zpátky. Zasténám a něčí zkoumavé prsty mi rozevrou oči. Posvítí mi do nich jasné světlo, ale téměř ho nevnímám.

„Slečno, můžete mi říct, co vás bolí?“

Světlo nahradí tvář staršího muže. Vidím rozmazaně, ale rozeznávám šedé vlasy, hustý knír a bledě modré oči.

Pootevřu rty, ale jazyk se mi přilepí na patro.

Proboha, co mi to píchli? Ať to bylo cokoliv, jsem dezorientovaná a mám závrať.

„Vím, že máte velké bolesti, ale potřebuju, abyste mi řekla, co vás bolí.“

Všechno. Sakra, bolí mě všechno.

„Ra... rameno,“ zašeptám konečně. „Hlava.“

„Něco dalšího? Hrudník nebo břicho?“

„Záda.“ Lapám po dechu a znovu si vybavím, jak mě vlekli z auta. Záda mě pálí, jako by mi je rozřezali struhadlem na sýr.

„To je všechno?“ naléhá.

Přikývnu. Ty neustálé otázky mě vyčerpávají. Bolí mě spousta dalších míst, ale moje baterka je vybitá a jsem strašně unavená.

„Píchnu vám něco na spaní a dám vás do pořádku, dobře?“

Okolí se začíná vyjasňovat a mužovy rysy se zaostřují. Stejně jako rysy dalšího muže, který stojí za ním, šoupe nohama a sleduje nás.

Je čas jít spát, princezno.

Tmavá pleť, bezedné černé oči a podlý úšklebek. Rio. To on mě vyvlekl z auta. Podrobnosti té konverzace mi unikají, ale vím, že toho bylo víc. Neúprosné bušení v lebce mi kalí myšlenky.

Sotva se mi podaří zaostřit, znovu se mi zamlží zrak a ztěžknou mi víčka. Nedokážu vzdorovat silnému nutkání je prostě zavřít.

Vlastně ani nechci. Ne když mi to umožní uniknout před bolestí.

Addie, miláčku, potřebuju, abys bojovala. Udělej to kvůli mně. Potřebuju, abys přežila, než se k tobě dostanu.

„Je na tom hodně špatně?“

Ta otázka mě vytrhne z nekonečné propasti, v níž jsem se vznášela – místa, kde existuje jen iluze Zadeova hlasu. Nebyl opravdový, to vím. Ale působil tak realisticky a tak uklidňujícím dojmem, že zoufale toužím setrvat tam, kde ho budu moct slyšet znovu.

„Co myslíš? Vytlačil jsi ji ze silnice.“

Spolu s rozrušenou odpovědí se mi tělem rozlévá vlna tupé, pulzující bolesti. Slyším povzdech a pak starší muž pokračuje.

„Na zádech jí zůstane pár jizev od střeptů. Máte štěstí, že to byly celkem čisté řezy, takže to nebude tak hrozné.“

„Jizvy sníží její hodnotu,“ zamumlá někdo tak potichu, že nedokážu poznat, kdo to je.

„Drž hubu! Zapláceno dostaneš tak jako tak. Proč se kurva staráš?“

„No, možná proto, že tvoje pitomá chyba mě může stát život? Ježíši, Rio, věděl jsem, že je potřískaná, ale ne takhle moc, kurva!“

Ať už na to chtěl Rio říct cokoliv, přeruší ho ten neznámý hlas – pravděpodobně doktor.

„Má třicet stehů na dvou větších tržných ranách, protože jste ji vytáhli z auta přes ostrý kov a sklo. Nemohl jsi čekat, že to nezpůsobí trvalé poškození,“ řekne. Zjevně je na straně Riova kolegy.

„Do prdele, Rio! Uvědomuješ si kurva, že to možná budu muset zatáhnout já? Požádal jsem tě o pomoc, ne abys mi to celý podělal.“

„Jak jsem ji odtamtud měl asi tak dostat, co? Zvednout to auto jako zkurvenej Superman a odvalit ho, abych s ní mohl odletět?“ vyprskne Rio.

Svírá se mi hrudník. Jeho hrubý hlas zní jako škrábání nehtů po tabuli. Už ani nepočítám, kolikrát mě probudil. A pokaždé je drsnou připomínkou toho, že jsem byla vtažena do noční můry a nemůžu najít cestu ven.

„Kdybys do toho jejího auta nenapálil tak tvrdě, nic z toho by se nestalo, ty zmetku.“

„Kdybys ty nebyl tak zfetovanej a nekřičel mi do ucha, mohl jsi řídit sám, jak bylo kurva v plánu!“

„Pánové, uklidníme se, ano? Je vzhůru. Stoupá jí tlak.“

Zadržím dech, ale nemá cenu předstírat, že spím. Pomalu otevřu oči a spatřím kolem sebe tři muže, kteří na mě zírají, jako bych byla krysa, na které provádějí pokusy.

Velice zvrácené pokusy.

Nejprve se setkám s očima, které znám. Jsou černé a postrádají jakoukoliv vřelost. Mužovu tmavě hnědou pokožku pokrývají tetování – mou pozornost okamžitě upoutají vavřínové listy na obou stranách jeho krku. Ostré, hranaté rysy a husté klenuté obočí. V černých, krátce zastřižených vlasech se na straně hlavy rýsuje jizva, která jen podtrhuje jeho drsný, téměř divoký vzhled. Byl by přitažlivý, kdyby nevypadal, že by mě nejradši viděl mrtvou. Má na sobě koženou bundu se zipem, ale černý inkoust zdobí i jeho ruce a prsty, což naznačuje, že je pravděpodobně potetovaný od hlavy až k patě.

Můj zrak se přesune k muži vedle něj; vypadá zanedbaně a tvář mu pokrývají fetišerské strupy. Mastné vlasy schovává pod čepici otočenou kšiltlem dozadu a na sobě má špinavé tilko a příliš velké kalhoty. Poznávám v něm druhého únosce.

Konečně pohlédnu na třetího – předpokládám, že je to lékař. Má šedivé vlasy, modré oči, hustý knír a vrásky. Jeho pohled je mírnější, stejně jako tón, kterým mluví. Připadá mi klidný, ale něco mi na něm nese-dí. Vyzařuje z něj cosi hluboce znepokojivého, co nedokážu pojmenovat.

Odvrátím pohled. Chladný třas mi proniká až do morku kostí. Tupá, pulzující bolest se zostřuje, ale není ani zdaleka tak silná, jako když

jsem se probudila v dodávce. Léky proti bolesti, které do mě napumpovali, začínají vyprchávat a já se klidně snížím k tomu, abych prosila o další.

Svaly mě bolí tak moc, že mám pocit, jako bych měla kosti obalené tvrdou skořápkou. Jsem neskutečně ztuhlá a při každém pohybu mi do celého těla vystřeluje bodavá bolest.

Rozdýchám ji a rozhlédnu se. Nacházím se v potměsné bílé místnosti. Je... sterilní.

Ne tak čistá jako nemocnice, kterou jsem očekávala, ale zároveň to není žádné sklepení.

Ani nevím, co jsem vlastně čekala.

Bílé zdi, betonová podlaha a stříbrné skříňky na všech stěnách, které vidím. Kousek ode mě stojí velký kovový stůl s miskou a rozmanitými nástroji rozloženými na zakrváceném hadru.

Kolem jsou rozmístěné různé přístroje. Většinu z nich vidím poprvé v životě, ale poznám ten, který pípá hned vedle postele – monitoruje mé životní funkce –, a kanylu vedoucí přímo do mé paže.

Doktor vezme ze stolu polystyrenový kalíšek a podá mi ho.

„Pijte pomalu,“ nabádá mě.

Rozechvěle si ho od něj vezmu a napiju se. Studená voda působí jako ledový obklad na popáleninu. Přináší mi úlevu od bolesti.

Až do pasu mě zakrývá kousavá bílá pokrývka, a když sklopím zrak, všimnu si, že mám na sobě světle modrou nemocniční košili.

Kupodivu je to na celé situaci nejhorší. Všichni vidí důkaz toho, jaká je tu zima.

Když si doktor všimne, kam se dívám, promluví. „Za to oblečení se omlouvám. Musel jsem ho rozřezat, abych vás mohl ošetřit a posoudit rozsah vašich zranění.“

„Za to můžeš poděkovat Riovi,“ zamumlá ten špinavý muž dostatečně hlasitě, abych ho navzdory nepolevujícímu strachu, který mi koluje žilami, dobře slyšela.

„Zavři hubu, Ricku!“ odsekne Rio. Vztek zvýrazňuje jeho přízvuk. „Nebo tě zabiju a na rozdíl od toho tvého drahocenného diamantu nebudeš nikomu chybět.“

Tohle... tohle je hrůza, jakou jsem ještě nikdy nezažila. V ničem se to nepodobá strachu, který ve mně probouzel Zade, a rozhodně ne levnému vzrušení z domů hrůzy a děsivých filmů. Tohle je vědomí, že jsem vážně v hajzlu.

Monitor mě prozradí a pípání zesiluje, dokud na něj doktor s obavami nepohlédne.

Na tu kolizi mám jen mlhavé vzpomínky, ale matně si vybavuju Riovu tvář, jak se nade mnou sklání poté, co mě vytáhl ven. Pohyboval ústy, ale konkrétní slova mi unikala. Až na jednu větu.

Je čas jít spát, princezno.

„Kde to jsem?“ zachraptím a odkašlu si.

„V zasraném Ritz-Carltonu, princezno,“ vybouchne vztekle Rio.

Rick po něm vrhne vyčítavý pohled, ale neřekne ani slovo. Evidentně bere jeho výhrůžku vážně.

Je zjevné, že to Rio podělal, a já ve skrytu duše doufám, že ho za to zabijou.

„Jsem doktor Garrison,“ představí se šedovlasý muž a záměrně se postaví před Ria.

Polknu a mlčím. Jestli ten úchyl čeká, že mu řeknu své jméno, jako bychom byli na nějakém zatraceném pohovoru, tak si může strčit ten infuzní stojan do prdele.

„Jak se cítíte?“ zeptá se a udělá krok blíž. Než mu stihnu detailně popsat, co přesně cítím, pokračuje, jako by vycítil sarkastickou odpověď, kterou mám na jazyku. „Předpokládám, že vás bolí hlava. Máte závrať?“

Stisknu rty. Možná je dobře, že změnil téma. Jestli si nedám pozor na pus, bude mě to stát život.

Moje prostořekost u nich neprojde tak snadno jako u Zadea – ačkoliv je otázkou, jestli mi to u něj vůbec někdy doopravdy procházelo. Přestože mě poprvé vyděsil k smrti, vždycky jsem při jeho provokování měla zvláštní pocit bezpečí. Jako bych hluboko uvnitř věděla, že mi nikdy doopravdy neublíží. Teprve teď, když se nenápadně vplížil do mého života, to začíná dávat smysl.

Zade je neuvěřitelně nebezpečný... pro všechny kromě mě. Já byla v bezpečí i ve chvíli, kdy na mě mířil nabitou pistolí a použil ji nejen jako zbraň.

Ale tihle muži? Ti by mi nejen ublížili, ale rovnou by mě zabili.

„Ano,“ zašeptám.

Doktor Garrison se pustí do nastavování infuze a vymění prázdný vak za nový. Doufám, že je to morfium.

Dopiju vodu z kelímku, ale sucho v mém hrdle to nezmírní. Bez ohledu na to, kolikrát si jazykem zvlhčím popraskané rty, jsou vyschlé jako troud.

„Máte ošklivý otřes mozku. Což znamená, že si vás tu musím nechat na pozorování. Chci se ujistit, že nebudete mít žádné trvalé následky.“ Vrhne na dvojici rozzlobený pohled a já mám dojem, že se kvůli tomu nehádají poprvé.

Automaticky otevřu ústa, připravená říct, aby tím neztrácel čas – ti dva se o další následky na mém těle bezpochyby postarají.

„Jen do toho,“ přeruší mě Rio, který vycítil můj záměr. Jeho výhružný tón okamžitě upoutá mou pozornost. „Frnda ti bude fungovat i s poškozeným mozkem.“

Zaklapnu pusu a vrátím se pohledem k doktoru Garrisonovi. Ten sevře rty do úzké bílé čárky, zjevně znechucený Riovými hrubými slovy.

Sklapni, Addie. Teď jsme to řešily, hlupačko.

„Utrpěla jste vážné trauma a bez ohledu na to, co kdo říká...“ Vrhne na Ria zlostný pohled. „... potřebujeme, abyste byla ve špičkové kondici.“

Potřebují mě v kondici, jinak bych pro ně neměla cenu.

Ale neprotestuju, ne když mi to hraje do karet. Uzdravit se znamená získat sílu na útěk.

Olíznu si rty. „Co je dneska za den?“

„Vážně ti to připadá důležité?“ vyštěkne Rick. „Nemáš právo klást otázky.“

Rty mi cukají touhou vypustit jedovatá, nenávistná slova, ale nakonec se udržím.

„Čtvrtek,“ odpoví doktor Garrison a nenechá se rozhodit Rickovým pohrdavým pohledem.

Čtvrtek...

Od autonehody uběhlo pět dní.

Zade už mě určitě hledá. Pravděpodobně šílí a běsní a... proboha, nejspíš zabije spoustu lidí. Ne, *rozhodně* zabije spoustu lidí. Náhle se mi po tváři rozlije úsměv a já vím, že mě ten muž jednou provždy zkazil.

„Je na tom něco vtipného?“ zeptá se Rick. Stáhnou koutky a zavrtím hlavou, ale v hlavě mi víří jediná myšlenka. Možná umřu, ale oni taky a jejich konec bude mnohem horší než ten můj.

Zatímco fantazíruju o pekle na zemi, které Zade rozpoutá, začínají mi těžknout víčka a únava pomalu získává převahu nad tou malou dávkou adrenalinu, na které jsem doteď jela.

Všichni tři muži mě pozorně sledují. Přestože jsem otřesená, je mi jasné, že ať už mi píchli cokoliv, morfium to rozhodně není.

Pohledem spočinu na Riovi a pak mi samovolně klesnou víčka, než je násilím znovu otevřu. Rio zkroutí rty do úsměvu. V jeho černých očích se zračí bezcitné pobavení.

„Je čas jít spát, princezno.“

8. června 2008

Čím jsem si to sakra zasloužila? Je mi dvacet. DVACET. A teď umřu. Bože.

A dokážu myslet jenom na to, co se stane s mojí sestřičkou. Máma by se o ni nedokázala postarat, ani kdyby na tom závisel její holý život.

DO HAJZLU, moje sestřička umře taky.

To vědomí bolí mnohem víc než to, co mi dělají ti muži. Co mi dělá Francesca.

Je to fyzické. Nemůžou mě zlomit psychicky, protože už sakra zlomená jsem.

Molly

KAPITOLA 2

Lovec

Nestává se často, aby mě někdo překvapil.

Od každého očekávám to nejhorší, i od sebe. *Hlavně* od sebe.

Když však mlhou bolesti zahalující mou mysl pronikne ten hlas, cítím jen úžas a chladný dotek kovu na zadní straně lebky.

„Jsem ráda, že jsi to pochopil, Jasone Scotte. Teď ukaž ruce, jinak si tahle kulka najde cestu do obou vašich zatracených hlav.“

V Jayově tváři se zračí úplně stejný úžas. Vytřeští oči a já slyším naprosté ohromení, když sotva slyšitelně vydechne: „Vy?“

„Ano. Já.“

Do hajzlu!

Hlavou mi zběsile víří myšlenky. Vracím se ke všem našim předchozím setkáním a snažím se přijít na to, jak jsem to mohl přehlédnout. Jak jsem kurva mohl přehlédnout, že je vlk v rouše beránčím?

Svou roli hrála zatraceně dobře.

„Teď jsi vážně ranila moje city, abys věděla,“ procedím skrze zaťaté zuby.

„Proč mám takový pocit, že se z toho rychle oklepeš?“

Zleva se ozve zmučený hlas nějakého muže, ale přes hustý kouř ho nevidím.

Vybouchla bomba a odmrštila mě přímo na kamenný oltář, který používali na obětní rituály. Nemám tušení, jak vážně jsem zraněný, ale soudě podle rostoucí bolesti v celém těle nejspíš potřebuju do nemocnice.

A rozhodně nemusím být zatracená vědma, abych věděl, že v dohledné době mě žádná pomoc nečeká.

V umělé podzemní jeskyni, kde se nacházíme, stále vládne chaos. Výkřiky bolesti a hrůzy se odrážejí od kamenných stěn a jen zhoršují pulzující bolest v mé hlavě.

V téhle pekelné díře Společnost obětjuje děti. Je to jakýsi druh zasvěcení, které jim umožní vstoupit do klubu poskytujícího neomezený přísun nevinných obětí, které mohou znásilňovat a vraždit.

První videa unikla na temný web před devíti měsíci. Od té doby jsem dnem i nocí pracoval na tom, abych se na ten rituál dostal.

A nakonec se mi to podařilo.

Jenže Společnost mě evidentně očekávala a na můj příchod se patřičně připravila.

Dan – muž, který mě sem dostal – se zmínil, že chytili viníka, který ta videa zveřejňoval.

Když se na webu objevilo další, byl jsem příliš rozptýlený a neuvědomil si, že je to past. To video bylo zveřejněno záměrně. Věděli, že ho uvidím a najdu si cestu do klubu.

Nalákali mě sem, aby se mě zbavili jednou provždy.

„Stál jsi mě malou holku, Z,“ prohlásí ta děvka za mými zády.

„Zní to, jako bys s tím rizikem počítala,“ opáčím lehce zadýchaně. Do hajzlu, bolí mě i dýchání a je to s každou vteřinou horší.

Dívku, kterou na oltáři nabídli mně a dalším třem mužům, jsme odsud našťestí dostali ještě před výbuchem. Její bezpečí jsem dal na starost jednomu ze svých mužů, Michaelovi, ale zatím se mi neozval.

„Vstávat, oba! Pojdte se mnou.“

„Teď možná nejsem úplně ve formě, ale nečekej, že tě při první příležitosti nezabiju,“ varuju ji a málem zasténám, když mi do zad vystřelí ostrá bolest. Do háje, kéž by to bylo jako ve filmech, kde člověka smete exploze, ale hned nato se zvedne a jde zachránit svět.

„To neuděláš, Z. Chceš vědět proč?“

Zamrznu na místě a žaludek se mi sevře nepříjemnou předtuchou. Mám pocit, jako by žralok otevřel tlamu a moje srdce bylo nic netušícím plavcem, kterého spolkně zaživa. Jestli řekne to, co si myslím, že řekne, tak za sebe neručím.

„Přísahám na všechno, co je mi svaté, že jestli jsi mojí holce zkřivila jediný vlasek, zničím tě,“ prohlásím ledově klidným hlasem.

Její mlčení mluví za vše. Zatmí se mi před očima a projede mnou tsunami vzteku. Sevřu ruce v pěst a pokusím se ovládnout.

„Zade.“

Naléhavost šíří poslední zbytky mé trpělivosti a křičí na mě, abych se zvedl a našel svou myšku. Musím se k ní dostat, než ji odvezou příliš daleko.

„Zade!“

Kdo ví, jak daleko už ji odvezli? Jak moc jí ublížili?

Při té myšlence ztuhnu a před očima mi problesknou vize věcí, které by jí mohli provádět. Jestli se jí jen dotknou...

„Kurva, Zade! Podívej se na mě, chlape!“

Konečně ke mně pronikne Jayův hlas, ale nevidím ho. Nevidím *nic*.

Pistole se mi varovně zaryje do lebky. Nevzpomínám si, že bych se pohnul, ale najednou klečím s rovnými zády, slepě zírám do prázdna a představuji si, jak tu zatracenou mrchu vlastními zuby trhám na kusy, končetinu po končetině.

„Pohov,“ zasyčí za mnou.

„Nechte mě, abych... sakra, on udělá nějakou blbost,“ drmolí Jay hlasem plným paniky.

Do spánku mě udeří pěst. Když bolest odezní, vrátí se mi zrak a spatřím obličej svého parťáka. Jeho oříškové oči jsou jen pár centimetrů ode mě. Na spánku mu pulzuje žila a po brunátné tváři stéká pot. „Vzpamatuj se!“

V ruce svírám hlaveň, která se mi zaráývá do lebky, a jen vteřiny mě dělí od toho, abych jí pistoli vyrval z ruky.

„Pust,“ rozkáže Jay ostře. „Máš sakra štěstí, že mě teď nezastřelila. Nemůžeš ji zabít. Ještě ne.“

„Ráda bych viděla, jak to zkusíš,“ vyprskne ona a štouchne mě pistolí. Přinutím se ji pustit a položím si dlaně na kolena. Moje svaly se chvějí tak intenzivně, že navenek vypadám téměř klidně, ale cítím každý záskub. „Možná si myslíš, že jsi mocný, ale ty ubohé zbytky síly, co ještě máš, jsou vedle té moje bezvýznamné. Můžu tě nechat zmizet a nikdo si ani nevzpomene, že jsi vůbec existoval.“

Jsem v pokušení jí ukázat, jak moc se mýlí, ale prozatím držím jazyk za zuby. Jay má pravdu. Ta žena mi tiskne k lebce pistoli a může ve zlomku vteřiny ukončit můj život.

Nejsem rychlejší než kulka. A nepochybuju, že by svou výhrůžku dodržela a Jay by byl další na řadě.

Zavřu oči, zhluboka se nadechnu a přenesu se na děsivé místo, kam jsem během svého života musel zavítat jen zřídka. Tělem se mi šíří otupělost a spalující vztek postupně nahrazuje klid. Moje mysl utichne, a když znovu otevřu oči, Jay se prudce narovná.

Ať už vidí cokoli, znervózňuje ho to.

Musím se odsud dostat a najít Addie. Teprve pak ukážu téhle mrše, čeho jsem schopný. Celý zatracený svět shoří na popel a já jí podržím tvář v plamenech, aby pocítila žár mé zloby.

„Unesla jsi ji?“ zeptám se. Víím, že to udělala, ale potřebuju to slyšet přímo z jejích úst.

Ucho mi ovane její horký dech, následovaný tichým, výsměšným hlasem. „Ano. Unesla jsem ji a prodám ji lidem s těmi nejzvrácenějšími choutkami. A ty s tím nic nenaděláš.“

Od chvíle, kdy jsem stvořil Z, jsem začal nenávidět jednu věc – svou až příliš živou představivost. V tomhle oboru je to prokletí. Pokaždé když se na temném webu objeví nové video nebo zjistím informace o další organizaci, mysl mi okamžitě začne promítat všechny ty odpor-
né, zvrácené věci, které provádějí ženám a dětem.

Moje vlastní mysl mě těmi představami mučí. A později mě budou trýznit ještě víc, protože v nich nebude trpět někdo cizí, ale moje holka.

Ale teď? Teď jsem za to zatraceně rád.

Protože v tuto chvíli si vychutnávám představy všech možných způsobů, jak zabiju Claire Williamsovou.

„Takže...“ začnu a heknu, když mi zády projede ostrá bolest. „Mark tě ve skutečnosti netýral, že ne?“

Zachichotá se. „Ale ano, týral. Jenom netušil, co to pro něj znamená. Tomu idiotovi nikdy nedošlo, že to jsem já, kdo tahá za nitky. Byl příliš hloupý.“

S pistolí stále namířenou na mou hlavu nás obejde a ohrne rudé rty. Barva její rtěnky soupeří se zářivým odstínem vlasů, které se jí vinou kolem obličeje a splývají na ramena. Má na sobě roucho. Ona byla tou tajemnou osobou v kápi, která mi během rituálu nabídla nůž, přestože zatraceně dobře věděla, že ho proti té holčičce nikdy neobrátil. Že skončí v hrdle někoho jiného.

„To je na mužích nejlepší. Jste zahledění sami do sebe. Nikoho z vás ani na okamžik nenapadlo, že by to celé mohla řídit žena. Nikdy jste nepodezírali pokornou, týranou manželku, protože jste předpokládali, že je *slabá*.“

Suše se zasměju. „Špatně. Nepodezíral jsem týranou manželku, protože jsem si nedokázal představit, že by oběť aktivně ubližovala nevinným ženám a dětem.“

Se zlověstným úsměvem se předkloní a její zelené oči se zavrtají do mých.

„A já si zase nedokážu představit, že by muž, který kvůli těm obětem riskuje život, nutil nevinnou ženu do vztahu.“

Zatímco na ni zírám, pozorně si mě prohlíží a hledá jakýkoliv náznak emocí. Ukážu jí jen jednu – zakloním hlavu a rozchechtám se.

„Stalkuješ mě, Claire?“ zeptám se pobaveně a znovu jí pohlédnu do očí.

Její úsměv se rozšíří. „Všichni jsme tak trochu pokrytci, Z,“ odpoví klidně, aniž by se nechala vyprovokovat. „Jediný rozdíl mezi námi je, že já se rozhodla na ubohých mužích tohoto světa vydělávat. Nikdy nepřestanou ubližovat těm, které považují za slabší, nikdy je nepřestanou

znásilňovat a vraždit, a tak jsem se rozhodla, že jestli máme v takovém světě žít, aspoň z toho něco vytřískám.“

Nasadím neutrální výraz. Bolest v zádech se zhoršuje, musím zatínat zuby.

Do prdele. Vážně potřebuju do nemocnice.

Ale ještě víc potřebuju Addie.

„Mohla byste na světě vykonat tolik dobra,“ vybouchne Jay s tváří zkřivenou odporem. „Máte obrovskou moc, ale místo abyste patriarchát změnila, radši ho dál přizívujete.“

Prudce k němu otočí zbraň a přitiskne mu ji ke spánku. Jay ztuhne, ale neuhne ani o milimetr. Při pohledu na prst tančící na spoušti se mi napnou všechny svaly v těle, pulzující bolest ustupuje do pozadí.

Jestli tu spoušť stiskne, rozdrtím jí hrdlo svou botou dřív, než kulka projde Jayovou hlavou.

„Mýlíš se.“ Pohlédne na mě. „Řekněme, že jsi zničil všechny organizace, Z. Řekněme, že jsi dokázal přesně to, co sis předsevzal. Opravdu si ale myslíš, že to tak zůstane? Ha! Jakmile se usadí prach, zlo už bude znovu stavět své impérium, tentokrát ještě silnější a odolnější než předtím.“ Dívá se na nás, jako bychom byli odtržení od reality. „Zla se nikdy nezbavíte. Nikdy!“

Má pravdu, ale to neznamená, že nemůžu tomu prohnílému světu zasadit tvrdou ránu a vytvořit mocenské vakuum. Nedělám si iluze, že bych mohl během svého života úplně vymýtit obchod s lidmi. O to ale nikdy nešlo. Zachránit ty dívky – ty děti – a dát co nejvíce z nich druhou šanci na život, to je to jediné, na čem kdy záleželo.

Mým cílem vždycky bylo zbavit lidstvo kontroly ze strany zkorumpované vlády a odhalit její podíl na obchodu s lidmi. Už jen to samo o sobě by změnilo svět k nepoznání.

Je to nikdy nekončící boj, který bude pokračovat i dlouho po mně. Lidstvo vyhubí samo sebe, Slunce vybouchne a Země se rozpadne dřív, než vznikne dokonalý svět.

Ale Z? Ten nikam nezmizí, ani když budu pod drnem. Vychovám generaci, která převezme štafetu, a ona pak udělá totéž pro další generace.

Claire se ohlédne přes rameno a já si všimnu, že k nám kráčí nějaký muž s kápí přes hlavu. Jeho pohlaví prozrazuje pouze fakt, že je stavěný jako obrácená Eiffelovka. Široká ramena mu napínají roucho, div nepraská ve švech, a od hrudníku dolů se tělo dramaticky zužuje do nohou připomínajících kuřecí pařátky.

Ten pitomec vynechával v posilovně nohy a teď je sotva vidí, protože jsou jako párátka.

„Auto čeká,“ oznámí hlasem hlubším než Mariánský příkop.

Claire se ke mně otočí a skloní zbraň, zatímco muž tu svou zvedne a zakývá na mě prstem.

„Vstávat,“ štěkne ostře. „Hned!“

S pomalým výdechem se přinutím k pohybu, který provází další výstřel ostré bolesti.

Zasténám, napřímím se a upřu na tu rudovlasou zmiji tvrdý pohled. Má dostatek odvahy, aby mi ho neochvějně opětovala. Jsem si jistý, že je zvyklá na muže, kteří se na ni dívají svrchu a snaží se ji zastrašit. Doud se však nesetkala s mužem, jako jsem já.

„Co se mnou chceš udělat?“ Nasadím povýšený tón, jako by byla dítě, které si myslí, že porazí dospělého v páce. „Já jsem trochu jiný ka-libr, Claire.“

Zvlní rty v tajemném úsměvu a bezstarostně ke mně přistoupí. Asi mi tím chce ukázat, že nemá nejmenší důvod se bát.

„Tady Patrick tě odveze do naší výslechové místnosti. Položíme ti pár otázek.“ Oplatí mi mou povýšenost plácnutím do tváře. „Budeš užitečný a řekneš nám všechno, co potřebujeme vědět. Jak funguje tvoje organizace, jakou nelegální technologii používáte, všechny informace, které jsi za ty roky jako terorista nasbíral... Pak tě donutím sledovat tu tvou malou přítelkyni s jejím novým pánem a nakonec tě vlastnoručně zabiju.“

Předkloním se a vycením zuby v divokém úsměvu, abych jí ukázal, proč by se mě kurva měla bát.

„Radši se ujisti, že ty provazy pořádně drží,“ zašeptám.

Její oči se nepatrně rozšíří a mihne se jimi sotva postřehnutelný záblesk strachu. Možná je chladná jako kus ledu, ale to ještě neznamená, že je imunní vůči mému ohni.

„Veď mě,“ pobídnu ji.

Claire mě přejede pohledem od hlavy až k patě a zamračí se, podrážděná mým stále nadřazeným tónem. Je zvyklá, že se jí lidé plazí u nohou a ohýbají se před jejími rozkazy jako vosk nad plamenem.

Ještě jí nedošlo, že já nikdy nebyl jen obyčejný muž.

S pohrdavým odfrknutím se otočí k odchodu. Záměrně mi nastavuje záda, jako by tím chtěla dokázat, že se mě nebojí. Při zabíjení jsem nikdy nemusel vyvolávat strach, ale rozhodně mi nevádí udělovat lekce. Addie by o tom mohla vyprávět.

Do tváře se mi vpaluje Jayův pohled – z jeho oříškových očí číší panika. Nemusí ta slova vyslovit nahlas; jeho výraz mluví za vše.

Umřeme.

Ne, dokud do toho mám co mluvit já. Mám sakra co ztratit – mnohem víc než jen vlastní život.

Kuřinožka Patrick nás nechá projít a vykročí za námi.

„Zkus mi nečumět na zadek,“ protáhnu škádlivě.

Strčí do mě masitou rukou. V té druhé výhružně svírá pistoli. Pomalu se na něj ohlédnu. V očích mám divoký pohled a na tváři úsměv, který sám necítím.

„Drž hubu a běž,“ utrhne se na mě, ale zradí ho hlas a na posledním slově zakolísá. Jak těžké musí být předstírat odvahu pod pohledem ohavného netvora s krutým úsměvem.

Kouř začíná řídnout. Po celé jeskyni jsou poházená těla a po kamené podlaze se rozlévají litry krve. Jdu za Claire a nechtěně nakopnu useknutou ruku, která se skutálí přímo k setnuté hlavě. Mužská tvář je zamrzlá ve výrazu čiré hrůzy.

Výkřiky bolesti pomalu utichají, jak mrtvých přibývá, a já žasnu nad tím, že Společnost obětovala vlastní lidi jen proto, aby mě dostala. To mluví za vše.

Nejsem jen hrozba, jsem katastrofa.

Claire nás dovede ke dveřím, ve kterých předtím zmizela, když mi předala ten nůž. Při zběžném rozhlédnutí jsem žádného ze svých mužů neviděl, ale to ještě neznamená, že tam neleží mezi mrtvými.

Hrud' se mi sevře při pomyslení, že by to mohla být pravda. Věděli, do čeho jdou, ale pokud jsou mrtví, bude to další břemeno, které ponešu na svých bedrech.

Následujeme Claire tlumeně osvětlenou chodbou, přesnou kopii té, kterou jsem večer vstoupil do jeskyně. Po obou stranách jsou natažené LED pásy, které vrhají na černé stěny a dlaždice zlověstnou záři.

Chodba se teď prudce zvedá, určitě už vystupujeme z podzemí. Tělo mě tak bolí, že mám pocit, jako bych šplhal na horu.

Jay strnule kráčí po mém boku a čas od času na mě vrhne úzkostný pohled. Je zjevné, že v tak nebezpečné situaci se ocitl poprvé. Obvykle je za počítačem, ne na frontě. Chtěl bych ho uklidnit, ale netuším jak. Nemám ve zvyku lhát, a přestože pevně věřím, že nás odsud dostanu živé, zaručit mu to nemůžu.

Za pár minut Claire otevře dveře a vyvede nás do temné uličky, slabě osvětlené jedinou pouliční lampou. Pot, který mi stéká po tváři, okamžitě zchladí ledový seattleský vzduch.

Míříme rovnou k nenápadné černé dodávce čekající na konci uličky. Její okna jsou tak tmavá, že by skrz ně nebylo vidět, ani kdyby člověk přitiskl obličej přímo na sklo. Absolutně nelegální, ale díky poznávacím

značkám si ji žádný policajt nedovolí zastavit. Stačí, aby spatřil Claiřino jméno, a odvrátí zrak.

Čím blíže jsme k vozidlu, tím je Jay strnulejší.

Nakloním se k jeho uchu. „Představ si Claire jako svou kouzelnou kmotřičku a tuhle dodávku jako dýňovej kočár, co tě odveze za tvoji princeznou.“

„Nebo za princem,“ opraví mě Jay tiše. Silně se potí a třesí oči. „Nevadilo by mi ani jedno.“

Pokrčím rameny. „Hlavně když ze mě uděláš strýčka Z.“

Odfrkne si a pohlédne na mě, jako bych zešílel. „Fakt si myslíš, že budu mít děti, když každý den vidím tohle svinstvo?“

Znovu pokrčím rameny a našpulím rty. „Proč ne? Strýček Z je ochrání. Můžu být jejich osobní bodyguard. Možná se jim to nebude líbit, ale já to kurva udělám.“

Zavrtí hlavou a na rtech se mu objeví nepatrný úsměv. Moc dobře chápe, co dělám.

Dávám mu budoucnost. Maluju mu obrázek světa, ve kterém přežije a najde štěstí, ať už se rozhodne mít malé šotky, nebo ne.

Když sejdem z obrubníku a přistoupíme k černé dodávce, zadní dvoukřídle dveře se otevřou dokořán. Claire se otočí, kývne směrem k temnému interiéru a pokyne nám, abychom nastoupili.

Mrknu na ni a vlezu dovnitř, Jay mě následuje. Kdyby teď byl na našem místě kdokoliv jiný, řekl bych mu, ať svého únosce zbytečně nedráždí. A upřímně, kdybych věděl, že se Addie, která se právě nachází ve stejné situaci, chová nezodpovědně, nejspíš bych jí za to nařezal. To nejchytřejší, co může člověk udělat, je držet hubu a čekat na příležitost k útěku.

Jenže dát Z do zadní části dodávky nikdy nebude totéž jako tam zavřít nevinného civilistu. Prozatím můžu spoléhat na to, že Addie nezabijí. Je pro ně příliš cenná. Ale když teď vidím, jak se situace vyvíjí, jsem přesvědčený, že tohle kolo Claire nevyhraje.

Možná je chytrá, ale ne natolik, aby ji napadlo mě omráčit. Tím by své šance výrazně zvýšila.

Posadím se na chladnou kovovou lavici, zatnu zuby pod náporom bolesti a podívám se zpátky na Claire. Stojí za dveřmi a hledí na mě s mírným úsměvem. Její rudé kudrny ve světle pouliční lampy září a ona působí skoro nevinně. Vypadá jako žena, která roky trpěla nejrůznějšími formami týrání a teď jen touží po klidu.

Ale ta iluze se roztrhne a já spatřím ženu, která se stala vším, co nenávidí.

Věnuje mi výmluvný varovný pohled a zabouchne dveře, čímž rozsvítí LED světla u podlahy.

Jay se usadí na protější lavici a okamžitě si zapne bezpečnostní pás připevněný ke stěně dodávky, zatímco Patrick se přisune tak těsně vedle mě, že mi skoro sedí na klíně.

„Se mnou šermovat nechceš, Patricku. Věř mi, vyhrál bych,“ prohodím a pohlédnu mezi jeho nohy.

Jay na mě zasyčí, ať zmlknu, ale já nespouštím pohled z místa pod kapucí, kde tuším Patrickovy oči.

„Ty vážně nevíš, kdy máš držet hubu, co?“

„Co jsem řekl?“ zeptám se s předstíranou nevinností. „Myslel jsem, že to máš v úmyslu, vzhledem k tomu, jak mi tu skoro sedíš na klíně.“

„Bez meče si moc nezašermuješ,“ odsekne hlasem plným zloby.

Povytáhnu obočí. Jeho slova mě nechávají chladným. „I s motorovou pilou chvíli trvá, než se prořízneš kmenem stromu. Budeš mrtvý dřív, než se dostaneš tak daleko.“

„Jen pokračuj,“ vyštěkne.

Ušklíbnu se, ale držím jazyk za zuby. Kdyby tu nebyl Jay, provokoval bych dál. Snažil bych se Patricka přinutit, aby na mě zaútočil a ideálně vytáhl zbraň. To by mi poskytlo dokonalou příležitost ho odzbrojit a zabít.

Ale je možné, že by otočil hlaveň proti Jayovi, a to nehodlám riskovat. Prozatím budu čekat na příležitost. Patrick zemře. A to velmi brzy.

Motor se s burácením probudí k životu a kov pod mým zadkem se zachvěje. Auto se prudce rozjede, což nás všechny tři nakloní na stranu a Patrick se na mě ještě víc natlačí.

Střetneme se pohledy a on se pomalu odsune o pár centimetrů dál. To bych kurva řekl.

Teď když mi ten tupec nedýchá za krk, můžu konečně přemýšlet.

Ale během pár vteřin se mě znovu zmocní zoufalství. To umrtvené místo, kam jsem zatlačil svou mysl, se rozplývá a černý vztek se dere zpátky na povrch.

Unesli mou myšku.

Pevně stisknu víčka a sklopím hlavu. Snažím se ovládnout svůj hněv. Křehká vrstva odhodlání, která sotva drží pohromadě mou úzkost a vražednou zuřivost, se začíná drolit. Moje mysl zahlcená panikou je příliš těžká a stejně jako člověk stojící na tenkém ledě vím, že pod tlakem dřív nebo později praskne.

Ale to nesmím dovolit. Ne teď.

Musím se soustředit na to, jak nás dostat ven, což je kvůli tomu, že mé tělo křičí bolestí, náročné samo o sobě.

Mohl bych zabít Patricka, ale to nezastaví dodávku. Další alternativou by bylo vzít mu zbraň a střilet, dokud netrefím řidiče, což by ale mohlo způsobit dopravní nehodu a všechny nás zabít. Nebo bychom se s Jayem mohli pokusit vyskočit za jízdy, jenže moje tělo je příliš pošramocené na to, aby něco takového vydrželo.

S dlouhým výdechem nosem zvednu hlavu a zjistím, že Jay na mě hledí s ustaraně sraštěným obočím. Černé vlasy má na čele spleené potem a celý se třese. Na život žoldáka rozhodně není stavěný.

Sakra, to je ono.

Kvůli Jayovu panikaření a mým bolestem jsme oba zapomněli na velmi užitečný nástroj. Pořád máme v uších miniaturní, průhledná bluetooth sluchátka, kterých si nikdo nevšimne, pokud je cíleně nehledá. Jsou tak nenápadná, že Claire ani nenapadlo je zkontrolovat.

Zařízení v našich uších se aktivuje malým tlačítkem nebo hlasovým příkazem. To znamená, že Jay nebo já musíme použít slovo *zavolat*.

Pohlédnu na Patricka. „Hele, můžu si zavolat, až tam dorazíme? Na to má člověk právo, ne?“

Zamručí. „Vtipný.“

Ticho.

Sakra, možná se sluchátko při výbuchu poškodilo. To by vysvětlovalo, proč se mě moji muži ještě nepokusili kontaktovat. Pohlédnu na Jaye a ten přikývne, až mu z nosu odletí kapka potu.

„No tak, kámo, moje babička je nemocná. Určitě už se strachuje, kde zase jsem.“ Otočím se zpátky na Jaye. „Neslibil jsi bráchovi, že ho dnes večer vezmeš do mekáče?“

Jay se snaží udržet neutrální výraz, ale tohle je další důvod, proč zůstává za monitorem. Ten kluk je mizerný herec.

„Jo, ehm... asi bych měl... no, zavolat Baronovi a říct mu, že to dneska nestihnou.“

Ježíši, nemohl bys být ještě nápadnější?

Baron není ve skutečnosti Jayův bratr, ale jeden z mých mužů, který by nám mohl pomoci.

Jay zvlí rty do spokojeného úsměvu, ale rychle ho potlačí. Volání muselo být úspěšné, což znamená, že nás teď Baron poslouchá – a jakmile si uvědomí, že něco není v pořádku, snad nás dokáže vystopovat.

Po chvíli Jay pokračuje: „Asi by měl vědět, že jsme drženi jako ručejníci, nebo ne?“

Panebože.

„Tvůj brácha nikdy nezjistí, co se s tebou stalo, a celý život si bude lámat hlavu nad tím, kam jsi zmizel,“ opáčí Patrick, naprosto slepý k Jayovu mizernému hereckému výkonu. Pak promluví na mě. „A ty nemachruj, on tě ten smích brzo přejde.“

„Jak brzo?“ zeptám se. Nevidím mu do obličeje, ale cítím zmatek, který vyzařuje z černé díry v jeho kapuci. „Já jen že babička čeká.“

Bez varování mě vši silou udeří do tváře.

Hlava mi odletí na stranu. Taková rána by byla za normálních okolností snesitelná, ale po výbuchu, který jsem právě přežil, mám pocit, jako by mi v lebce explodovala další bomba.

Bezděčně sevru ruce v pěst, instinkty mi velí vrátit úder. Bestie v mé hrudi se zuřivě zmítá a moje křehké sebeovládání o další kousek povoluje.

Addie. Dělán to pro Addie.

S vypětím sil se ovládnou. Musím dát našim lidem čas se k nám dostat. Jsem si jistý, že to nebude trvat dlouho.

„Sakra, to člověk ani nemůže zavolat babičce? Šmejde.“

Patrick si vytřepe ramena a otočí se. Odsunu se od něj dál. Možná si to vyloží jako projev strachu, ale ve skutečnosti to dělám proto, abych předčasně neukončil jeho život.

Zatímco čekáme, pokousím se uvolnit a zkrotit vztek, který ve mně vře. To mi vydrží celých deset minut, než jsem dnes už podruhé odmrštěn stranou.

Něco těžkého narazí do zadní části dodávky, což mě i Patricka smete z lavice na přepážku, která odděluje kabinu řidiče od zbytku vozu.

Jayem to trhne do strany, ale bezpečnostní pás toho zatraceného šťastlivce udrží na místě.

Se zasténáním se převrátím na záda a zkusím se nadechnout. Bolest mi pulzuje na tolika místech, že už ani nevím, co mě vlastně bolí. Sakra, bolí mě úplně *všechno*.

Claire vepředu křičí na řidiče. Vozidlo se však dál zmítá ze strany na stranu a řidič se ho marně snaží udržet na silnici.

Další náraz. Auto se smekne a prudce se zastaví o něco pevného. Za doprovodu pestrobarevných nadávek kloužu společně s Patrickem směrem k Jayovi. Skončím zády u přepážky, zatímco ten mamut Patrick je přimáčkнутý na mně. V uších mi zvoní a trvá několik vteřin, než se mi podaří zaostřit. Ten chlap je sice možná disproportionální, ale taky zatraceně těžký.

„Jayi, řekni mi, že to je ten, kdo si myslím, že to je,“ procedím skrze zuby. Využiju chaosu a chytím Patricka pod krkem. Nemilosrdně mu

drtím průdušnici, on mi rukama šmátrá po pažích a zoufale zarývá nehty do mé kůže. Vzpírá se, ale já ho udržím.

Jsem vyčerpaný, všechno mě bolí a cítím, jak mi ochabují svaly.

„Je to on,“ hlesne Jay. Po bledém obličejí mu stéká pot.

„Dobře,“ zamumlám, než oběma rukama sevřu Patrickovu hlavu a trhnu s ní na stranu, abych mu zlomil vaz. Je na místě mrtvý. „To je za babičku, ty kokote.“

„Kámo, žádný z tvých prarodičů už nežije.“

10. června 2008

Zdrogovali mě. Datum vím jen proto, že ti pedofilové přijedou dvacátého a Francesca říkala, že mám deset dní na to, abych se vzpamatovala a přestala být neukázaná, nebo jak se to sakra píše. To je poslední slovo, které si pamatuju, než mi do ruky vrazili jehlu. Jestli si mysleli, že mi to zabrání v útěku, tak HÁDEJ CO, FRANCESCO. Já odsud kurva zmizím.

Vrátím se pro svou sestru.

A vypadnu z tohoto stupidního pedofilního státu.

Jděte všichni do prdele.

Molly

KAPITOLA 3

Lovec

Claire vepředu křičí, ať jedou dál, ale motor chcípne. Skopnu ze sebe Patrickovu mrtvolu a vstanu. Jsem zbrocený potem a doslova dvě desetiny vteřiny mě dělí od toho, abych se v bezvědomí skácel na zem. Moje tělo začíná vypovídat službu, ale to si teď nemůžu dovolit.

Jay si rychle odepne pás a taky vstane.

„Pojď, čekají na nás,“ naléhá, když si všimne, v jakém jsem stavu.

„Musím se postarat o Claire,“ řeknu, ale jen co rozrazíme dveře dodávky, ten plán se rozplyne. Na krajnici už stojí další auta a lidé vystupují, aby se podívali, co se stalo.

Do hajzlu.

Nemůžu ji zabít před civilisty. Bez ohledu na to, jak je ta představa lákavá.

Sotva se s Jayem vyškrábeme ven, ze strany spolujezdce se vynoří Claire s divokým výrazem ve tváři.

„Ani to nezkoušej,“ procedí skrze zuby, na kterých jí ulpěla červená rtěnka, což jí dodává to zdivočelé vzezření.

„Nebo co?“

Když neodpoví, mrknu na ni, abych ji trochu podráždil, a zamířím k obří vojenské dodávce, která na nás čeká.

„Pane, jste v pořádku?“ zeptá se někdo.

„Jo, všechno je v pořádku. Díky, že jste zastavil,“ zavolám přes rameno. Muž v jasné záři světlometů svého auta nevěřícně sleduje, jak nastupuju do otevřených dveří dodávky.

Privítá mě Michaelova tvář a já si div neoddechnu úlevou. Jestli je naživu, znamená to, že žije i ta dívka, kterou jsme zachránili před rituálem.

Nejspíš vypadám zmučeně, protože se natáhne a pomůže mi nastoupit. Cítím, jak se mi napínají jizvy na obličejí. Už nedokážu skrývat zoufalství – moje kamenná maska praskla.

Jsem připravený nechat osud, aby převzal otěže. Jakmile se zhroutím na lavici, Michael bouchne do přepážky a vyrazíme.

„Musíme ho dostat do nemocnice,“ řekne Jay a ustaraně na mě pohledně. „Vybuchla tam bomba a Zade byl moc blízko.“

„Proč sakra odpálili bombu?“ zeptá se Michael.

„Tipuju, že to byla jedna z těch sebedestrukčních bomb, navržená speciálně k tomu, aby zničila všechny důkazy a zabila kohokoliv uvnitř. Obvykle se používají na místech s přísně tajnými informacemi. Pro případ, že by to tam bylo infiltrované nebo kompromitované.“

Heknu. „Musíme zjistit, koho výbuch zasáhl, a ujistit se, že nikdo z našich nepřišel o život.“

Jay přikývne a já obrátím pozornost k Michaelovi. „Dostal jsi tu holku ven v pořádku?“

„Jo,“ potvrdí. „Je s Ruby na cestě k doktorovi.“

Přikývnu. Částečně mi spadne kámen ze srdce, ale ani zdaleka ne tolik, jak bych potřeboval. Jako by mi na něm ležela celá hora a odvalil se jen malý kamínek.

Pořád mají Addie a ve mně pomalu narůstá vztek. Spálím celý zatracený svět, dokud ji nenajdu, a je mi jedno, kdo při tom shoří.

„Máme nějaké informace o tom, kdo byl zapletený do jejího únosu?“ zeptám se napjatě a vypnu video hrající na mém notebooku. Právě jsem zhlédl záznam z pouličních kamer, které zachytily Addiinu dopravní nehodu.

Pohled na to, jak ji vytáhli z auta, omráčili a odnesli do dodávky, ve mně rozdmýchává nekontrolovatelný vztek.

Jay už pracuje na jejím vystopování přes pouliční a bezpečnostní kamery, ale mám pocit, že to nestačí.

Do nemocnice mě přijali teprve před pár hodinami a už jsem jednou nohou na odchodu.

Naštěstí jsem neutrpěl žádná vážná zranění. Záda mi pokrývají modřiny a podlitiny z nárazu do toho kamenného oltáře, ale nedošlo k žádnému vnitřnímu krvácení, jak jsem se obával. Měl jsem sakra klíku, že jsem si nezlomil páteř – ačkoliv moc nechybělo.

„Den před únosem se na fóru na temném webu objevil inzerát s její fotkou. Byl samozřejmě anonymní, ale jasně v něm stojí, že kdokoliv přivede Addie živou, dostane zatraceně vysokou odměnu.“

„Kolik?“

Nemusí mi odpovídat. Už jsem ten inzerát našel – smazali ho, ale z internetu se nic doopravdy neztratí. Otevřu soubor a na obrazovce se objeví Addiin obličej. Krásné, neobvykle světle hnědé oči, skořicové vlasy a jemný poprašek pih rozetý po nose a tvářích.

Při pohledu na její úsměv se mi sevře srdce. Je to ta fotka, která visela před knihkupectvím během její autogramiády a okamžitě upoutala mou pozornost. Pořád na mě má stejný účinek jako tehdy.

Hned pod ní, vytištěná tlustými rudými písmeny, stojí částka.

Dvanáct milionů dolarů.

Pro ty, kteří je nabízejí, jsou to jen drobné, ale pro menší ryby v rybáře je to neuvěřitelná částka. Částka, kterou by člověk nedokázal utratit za celý život.

„Do hajzlu,“ zamumlám a stisknu si kořen nosu. Rozjíždí se mi příšerná migréna a moje smysly zaplavuje narůstající neklid. Nejradši bych vyskočil z kůže, kdyby to znamenalo, že na druhé straně na mě bude čekat Addie.

Jay má pevně stisknuté rty. „Vím, kdo na ten inzerát reagoval a kdo je zodpovědný za její únos.“

Spustím ruku a pohlédnu na svého parťáka. S hrůzou čekám, až vypustí tu příslovečnou bombu. Mám dojem, že tahle by mě mohla skutečně zabít.

„Max,“ hlesne.

Zavřu oči a konečně nad sebou ztratím kontrolu. Proklouzne mi mezi prsty jako písek v přesýpacích hodinách. Bylo to jen otázkou času. A právě se přesypalo poslední zrníčko.

Temnota, černá jako inkoust, prostupuje každou buňkou mého těla, dokud ve mně zůstává jediný paprsek světla.

Moje zorné pole pohltní rudá a v tu chvíli se dám do pohybu. Notebook letí přes celý nemocniční pokoj, narazí do vybavení a hlasitě se roztříští o stěnu. Rachot však zaniká v zuřivém řevu, který se mi dere z hrdla.

Svíjím se pod silou pronikavého, bolestného nářku, který mi vytryskne ze rtů a nakonec se zlomí v bezhlesný výkřik. Přerývaně se nadechnu a vydere se ze mě další ohlušující křik. Popadnu noční stolek a mrštím ho za notebookem.

Následuje stojan na infuzi. Poslepu s ním švihnu směrem k oknu, které se silou nárazu málem rozbije. Štípnutí jehly, kterou jsem si vytrhl z žíly, sotva vnímám.

Pak přijdu o sluch, jako bych se ocitl pod vodou, všechny zvuky jsou najednou tlumené. Příliv mi podrazí nohy a stahuje mě do temné propasti zoufalství.

Moje ruce bezmyšlenkovitě popadnou další vybavení a s ohlušujícím rachotem ho rozmlátí o dlažbu, zatímco mi hrudí projíždí další vlna bolesti.

Je to moje chyba.

Celé je to zatraceně moje chyba.

Sotva se postavím, ozve se křik a najednou cítím, jak se mě několik párů rukou snaží zatlačit zpátky na postel. Vzepřu se jim, ale náhlá slepota hraje proti mně.

Kolem zápěstí a hrudníku mi utáhnou popruhy a uvězní mě na nemocniční posteli.

Ale já už jsem dávno za bodem návratu.

Navzdory rukám, které se mě zoufale snaží udržet pod popruhy, se mi podaří přehodit nohy přes okraj postele, vstát a vzepřít se váze, která mě tlačí zpátky.

„Proboha, Zade!“

Hrudník se mi zběsile zvedá a zrak se mi po útržcích vrací – vidím jen rozmazané obrysy svého okolí. Konečně rozeznávám čtyři vyděšené zdravotní sestry a Jaye, jak se všichni tísni přede mnou, oči vytřeštěné děsem a obličejy křídově bílé. Uvědomím si, že před nimi stojím s téměř stokilovou postelí připoutanou k zádům. Nejsm...

Už nejsem člověk, jen bestie podléhající primitivním instinktům. Jsem zkáza.

„Pane, prosím, uklidněte se!“ zaprosí jedna ze sester. Její zelené oči jsou téměř černé strachem. Lapám po dechu, hrudník se mi svírá nedostatkem kyslíku a popruh se mi bolestivě zařezává do těla.

Nemůžu, já nemůžu. Je pryč. Kvůli mně.

Jak s tím mám sakra žít?

Zavrtím hlavou, ale síly mě rychle opouštějí. Slova mi uvážnou v hrdle a zavravorám, marně se snažím znovu získat stabilitu.

„Odpoutejte ho,“ přikáže Jay ostře a už sahá po řemeni utaženém kolem mého hrudníku. Počká, dokud jedna sestra neuvolní další na mých rukou, a teprve pak rozepne přezku. Postel se s ohlušujícím rachotem zřítí na zem.

Do místnosti vtrhne strážný z ochranky, obhlédne tu spoušť a málem podklouzne na zaneřáděné podlaze.

Jay se ke mně nakloní a zakřičí: „Přestaň se chovat jako zsranej šílenec a vzpamatuj se! Ničení nemocnice ji nezachrání.“

Zrak se mi projasní a konečně spatřím rozsah škody.

Do hajzlu.

Spalující zuřivost nikam nezmizela, stále sálá z každého mého póru, ale dokážu ji zkrotit aspoň natolik, aby jen tiše doutnala.

„Co to sakra...?“ hlesne další z členů ochranky. V jeho mladé tváři se zračí naprosté ohromení.

„Je v pořádku,“ vydechne zdravotní sestra. Je to starší žena s krátkými blond vlasy, velké brýle s drátěnými obroučkami jí zabírají půlku obličeje.

Přistoupí ke mně, jako bych byl krokodýl s otevřenou tlamou, pevně mě uchopí za paži a zvedne ji.

Z místa, kde byla kanyla, mi po kůži stéká tenký pramínek krve. Trhlina je sotva pár milimetrů dlouhá.

„To... to je opravdu ošklivé zranění, pane. Raději se posadte, ať vás můžu ošetřit, než se mi tu svalíte na zem a umřete,“ přikáže rázně a ukáže na zprohýbanou postel.

Oba víme, že je to jen škrábanec, ale posadím se. Sleduju, jak sáhne do skříňky pro obvaz a začne krev opatrně otírat.

Několik mužů z ochranky teď vyslýchá Jaya a jednu ze zdravotních sester, zatímco její kolegyně spěšně opouštějí místnost, viditelně ořešené. Nedokážu v sobě vykřesat ani špetku viny.

Ne když mám v hrudi černou díru tam, kde kdysi přebývala Addie.

„Chcete si o tom promluvit?“ zeptá se sestra tiše, když mi otírá krev čtverečkem gázy.

„Nechci,“ zamumlám.

„No,“ zahihňá se a přilepí mi na ruku malou náplast. Jsou na ní dinosauři. Jen na ni zírám. Kdybych se necítil tak prázdný, asi bych se zasmál tomu, jak směšné to vypadá. „Buď to řeknete mně, nebo policii. Jste velký a silný chlap, dal jste si skutečně záležet, abyste nám to názorně předvedl, a policisté vás nejspíš moc neděsí. Já bych ale byla radši, kdybyste zbytek svého pobytu v naší nemocnici nestrávil připoutaný k posteli.“

Zarazím se. „Prostě zase vstanu a odejdu i s ní.“

Podívá se na mě a pak jí z růžových rtů unikne tichý smích. „To je vlastně pravda. Máte zlomené srdce?“

Povytáhnu obočí. Přestože sestra s námahou polkne, neodtáhne se. S povzdechem se uvolním. V tuto chvíli si cením její upřímnosti.

„Dá se to tak říct.“ Odfrknu si a otočím paži, abych se znovu podíval na náplast. Jsou na ní zelení tyranosauři s otevřenou tlamou, jako by řvali. Já jsem před dvěma minutami asi vypadal dost podobně. „Unesli ji.“

Sestra sotva slyšitelně zalapá po dechu, ale jsem tak prázdný, že to zní jako výkřik.

„Je to moje vina. Neza...“ Odmlčím se. Asi není nejlepší nápad jí vykládat, že jsem nezabil člověka, kterého jsem měl sprovodit ze světa už dávno. „Musím ji dostat zpátky.“

Roztřeseně vydechne a narovná se. „Postarám se, aby proti vám nebyla vznesena obvinění. Abyste ji mohl zachránit.“ Pak ukáže na náplast. „Ale těch životu nebezpečných zranění už bylo dost, ano?“

Věnuju jí napjatý úsměv a ujistím ji: „Škody vám nahradím.“

„To by bylo milé,“ odpoví.

Přikývnu a sklopím pohled k zemi. Bílé dlaždice se mi rozmazávají před očima. Cítím, jak odchází, a na její místo se posadí Jay.

„Našel jsem ho, vím, kde je,“ zamumlá.

Zvednu k němu vražedný pohled. Sevře rty. Moc dobře ví, že se nehodlám uklidnit.

„Nejdřív se uzdrav, kámo. Jinak budeš nepoužitelný. Jakmile budeš v pořádku, dostaneme ho a zjistíme, kam ji odvezli. Teď si to možná nemyslíš, ale příštích pár dní ti dá pěkně zabrat. Zvlášť po tom, co jsi tady pobíhal s tou obrovskou postelí na zádech. Na dost pochroumaných zádech, jen tak mimochodem.“

„Čím déle čekám, tím větší je riziko, že zmizí. Že bude trpět a podstoupí věci, které si ani nedokážu představit,“ procedím skrze zuby, které zatínám tak pevně, že div nepopraskají.

Jay mi položí ruce na ramena a skloní hlavu, abychom si viděli do očí. Propálím ho zlostným pohledem. Nejraději bych se vrátil do stavu, kdy jsem nic neviděl ani neslyšel.

Jay je hloupě odvážný a neustoupí ani o krok.

„Kámo, slibuju ti, že tým po ní bude pátrat. Udělám všechno, co je v mých silách, abychom se k ní dostali blíž.“ Intenzita jeho slov a pohledu má na mou úzkost nulový účinek.

Nikdy nebudu schopný se uvolnit, nikdy nepřestanu cítit, jak se mi vnitřnosti svíjejí do uzlů a panika se mi zahryzává do srdce, až z něj vůbec nic nezbude.

Vím, že mě moje tělo brzy zradí, ale nic – a tím myslím *vůbec nic* – mi nezabrání v tom, abych ji našel.

Sevřu ruce v pěst a přikývnu. Nemám v plánu zůstat v téhle nemocnici. Nemám v plánu zůstat v klidu. Ale hádka momentálně nic nemění.

Musím odpočívat. Hodně. Protože jakmile otevřu oči, nezavřu je, dokud nebudu v rukou držet Maxovu hlavu.

„Nemůžeš tam prostě vtrhnout jako smyslů zbavený, Zade,“ prohlásí Jay klidně.

„To si piš, že můžu,“ zamračím se na něj. Právě si vedle mé nemocniční postele pečlivě lakuje nehty na tmavě fialovou.

Je to už pátý den a úzkost a frustrace mě pomalu požírají zaživa. Během prvních dvou dnů jsem se pokusil o útěk pětkrát, ale pokaždé mě zpacifikovali léky tak silnými, že jsem úplně ztratil pojem o čase. Nakonec jsem toho nechal – radši budu aspoň napůl při vědomí a užitečný za počítačem než úplně mimo a k ničemu.

Podvolil jsem se jen proto, že jsem fyzicky nebyl schopný ani sevřít pěst, aniž by se mi z té bolesti nezatmělo před očima.

Možná jsem neutrpěl žádná života nebezpečná zranění, ale moje tělo se rozhodně chová, jako kdyby ano.

Jay tiše zakleje, když si kápne trochu laku na kůži. Soustředěně vystrčí jazyk a opatrně flek otře.

Mám na klíně otevřený nový notebook a sleduju živý přenos z kamery. Max a dvojčata, Landon a Luke, se rozvalují v jeho kanceláři, popíjejí drahou skotskou whisky a nejspíš se dobře baví nad tučným obnosem, který jim právě přistál na účtu.

Dvanáct milionů dolarů. Cena za únos Addie.

„Viš, že to neudělal sám,“ připomene mi Jay a zvedne ruce, aby si obdivně prohlédl svůj výtvor.

S povzdechem sevru pěst tak silně, až mi vystoupí žíly na ruku.

„Vím,“ zasyčím.

Max byl s dvojčaty v klubu, když Addie unesli. To znamená, že věděl, kde ji najít, ale na špinavou práci si najal lidi. A to zase znamená, že muži, které si najal, si nejspíš ukrojí svůj podíl z odměny. Taková prácička nebude zrovna levnou záležitostí, a přestože Max peníze má, rozhodně jich nemá tolik. Tedy až do dnešního dne.

Teď čekáme, až převede tučný obnos poskokům, kterým to slíbil. Pak budeme schopni vystopovat tok peněz a na základě údajů o bankovních účtech potvrdit jejich totožnost.

Pokud budeme mít štěstí, Max je tak hloupý, jak vypadá, a nezamestne stopy dostatečně důkladně.

O tuhle část se postará Jay, zatímco já si vezmu na starost Maxe.

Mohl bych poslat dalšího žoldáka, aby z něj ty informace vymátl, ale tato metoda bude mnohem rychlejší. A hlavně nedovolím, aby se ho dotkl někdo jiný než já.

Jedině já Maxovi ukážu, co znamená skutečná bolest. A i tak to bude jen zlomek bolesti, jakou cítím já bez Addie.

Protáhnu si krk a záúpím, když se ozve lupnutí. Sotva sklopím pohled zpátky k obrazovce, vyskočí na mě upozornění.

Tři miliony dolarů byly právě odeslány na jistý offshore účet. Trvá mi přesně dvě vteřiny zjistit, na koho je vedený.

Rick Boreman.

Na kamerovém záznamu Max odkládá telefon a vítězoslavně zvedá sklenku whisky, aby si přitukl s dvojčaty.

Vzhlednu k Jayovi, a když spatřím, jak si jemně fouká na čerstvě nalakované nehty, obrátím oči v sloup. Vzhledem k tomu, jak často ťuká do klávesnice, se mu to stejně hned oloupe. Proto taky každých pár dnů mění barvy. Dlouhé roky bojuje s okusováním nehtů a lak mu obvykle pomáhá tenhle zlozvyk držet na uzdě, ale poslední dobou to bylo úplně k ničemu.

Snaží se tvářit klidně, ale Addiina nepřítomnost ho ničí. Viděl ji jen přes obrazovku, ale nemusí ji znát osobně, aby věděl, že tohle si nezaslouží. A kdyby zemřela..., zemřel by s ní celý svět.

Prozatím začnu s Maxem.

11. června 2008

Chci umřít. Jediné, co mě drží naživu, je moje sestra. Její jméno jsem nevyslovila. Ne tady. Ne nahlas.

Layla

Bolí už jen ho napsat. Vidět její jméno a vědět, že je ode mě tak daleko. Trpí stejně jako já, jen jiným způsobem. Je jí teprve rok, víte? Pořád je miminko. Máma se o ni nestará. Nekrmí ji. Nepřebaluje. Nemiluje ji.

Layla mě POTŘEBUJE. Dostanu se odsud.

Molly

KAPITOLA 4

Diamant

„Můžu vás zachránit.“

Něco se mnou zatřese a do mého vědomí vyšlehne nová vlna bolesti.

„Probudte se, slečno, můžu vás zachránit.“

Hlas proniká hustou mlhou v mé mysl. Obklopuje mě temnota, jako bych se vznášela v bezhvězdě galaxii, ale tělem mi pomalu postupuje ledový chlad. Varuje mě před něčím nebezpečným.

Ruka na mém předloktí se mnou znovu hrubě zatřese. „Nemáme moc času. Musíte se probudit. Pomůžu vám.“

Nekonečnou temnotu prorazí světlo. Soustředím se na ten paprsek, a jak mnou ten člověk dál třese, prasklina se zvětšuje, až se mi do očí zabodne oslepující záře.

Sténám. Začíná se mi projasňovat mysl. Sevření na mé paži zesílí a hlas, který mě burcuje z bezvědomí, nabývá na intenzitě.

Někdo mnou znovu zatřese a ten hrubý pohyb mě konečně probere.

Prudce otevřu oči a z důvodů, kterým ještě nerozumím, se mi rozbuší srdce. Tluče mi do žeber stejně neúprosňě jako ruce, které mě před chvílí budily.

Zaostřím na starý, vrásčitý obličej. Vodnaté modré oči jen pár centimetrů od těch mých. Polekaně ucuknu a zmateně zamrkám.

„Co se děje?“ vyhrknu.

Najednou se mi všechno vrací a já si uvědomím, proč tady jsem. S kým jsem.

Měla jsem autonehodu. Sjela jsem ze silnice. Pak mě unesli a přivedli k lékaři, který evidentně provozuje svou praxi nelegálně.

Doktor Garrison.

Muž, který se ke mně právě sklání s naléhavým výrazem ve tváři.

„Pomůžu vám. Vstaňte, prosím.“

Když mě chytí za ruku a zatahá za ni, ledový chlad, který prorazil mlhu, ještě zesílí.

Vyjeknu bolestí, která se mezitím výrazně zhoršila. Připadá mi, jako by mi do každého nervového zakončení vráželi rozžhavený pohrabáč.

„Vím, že to bolí, drahoušku, ale musíme si pospíšet, než se vrátí Rio.“

Znovu mě jemně zatahá za ruku a teprve v tu chvíli si všimnu, že mi z paže odstranili kanylu.

Vzepřu se mu a ve snaze získat čas vykoktám: „Jak... jak dlouho... jsem byla mimo?“

„Jen přes noc, drahoušku. Teď vstaňte, prosím.“

Nemám na vybranou. Pomůže mi vstát a překotně mě vede z místnosti, přestože se přitom snaží být co nejopatrnější.

„Kam to jdeme?“

Zmocňuje se mě panika a zmatek mi kalí myšlenky.

Hlavně nechápu, proč mi sakra pomáhá. Vždyť v tom přece jede taky...?

V tu chvíli na mě pohlédne s vyšinutým úsměvem.

„Odvedu vás do bezpečí. Nikdo vás nikdy nenajde, slibuji.“

S námahou polknu knedlík, který se mi udělal v krku. Pomalu mi dochází, v jaké situaci jsem se ocitla.

Nikdo vás nikdy nenajde.

Možná mě zachraňuje před Riem a Rickem, ale to neznamená, že nebudu potřebovat záchranu před ním.

„Proč to děláte?“ vydechnu. Očima tékám po místnosti, hledám nějaké řešení, jak se z té šlamastyky dostat. Vidím jen jeden východ a on mě táhne přímo k němu.

Co já vím, klidně mě může zavřít do bedny a krmit otvorem v její stěně. Ta představa je natolik znepokojivá, až si říkám, jestli bych raději neměla risknout Ria s Rickem.

„Stal jsem se lékařem, protože rád pečuji o lidi. Ale v nemocnicích mi nikdy nedovolili starat se o pacienty tak, jak bych chtěl.“

Zastaví se mi srdce a on na mě plaše pohlédne. Jako malý kluk, který se přiznává nejhezčí holce ve třídě, že se mu líbí.

Jeho hladká, chladná dlaň vklouzne do té moje a sevře ji, jako by se chystal pokleknout na jedno koleno a požádat mě o ruku. „Chci se o vás postarat, drahoušku. Budu se k vám chovat lépe, než by se kdy chovali tito lidé. Slibuji, že na vás budu hodný.“

Otevru ústa, ale nevyjde ze mě ani hláska.

Co sakra čeká, že na to řeknu?

Ano, prosím, odvěte mě do svého děsivého doupěte. Nic by mi neudělalo větší radost.

Chci domů. Ne do náruče dalšího šilence, který mě bude po zbytek mého života věznit.

O krok ucouvnu a opatrně se vyprostím z jeho sevření. Jeho výraz povadne a bleděmodrýma očima mu probleskne bolest. Tváří se, jako by přede mnou doopravdy poklekl a já ho odmítla.

„Já... myslím, že to není dobrý nápad. Budou vědět, že jste to byl vy,“ pokusím se mu to rozmluvit.

Nechci ho odmítnout přímo. Jeho duševní stav je přinejlepším nestabilní a já nemám tušení, čeho všeho je tento muž schopný.

Zavrtí hlavou, našťavaně mě popadne za ruku a prudce zatahá. Potlačím další výkřik, zatímco netrpělivě vysvětluje: „Ne když si pospíšíme. Mám plán. Jen potřebuji, abyste šla se mnou.“

Konečně se ve mně probudí pud sebezáchovy. Na bolest nehledím, vytrhnu se z jeho sevření a odklopýtám vzad.

„Ne, nikam s váma nejdu,“ ohradím se.

Jeho obličej se promění v běsnícího démona a mrazivý chlad, který z něj sálá, jako by se náhle zhmotnil. Ten muž je uvnitř mrtvý a jeho tělo je ledová, zahnuvající hrobka.

Ještě než si vůbec uvědomím, že se pohnul, mám tvář v jednom ohni. Hlava mi odletí na stranu.

Spadne mi brada a zalapám po dechu. Když si instinktivně přitisknu ruku k pálící kůži, na prstech ucítím něco vlhkého a zjistím, že je pokrývají drobné kapky krve. Udeřil mě hřbetem ruky. A měl na ní prsten. Zasraný snubní prsten.

V žaludku mi bublá koktejl znechucení a vzteku, ale držím jazyk za zuby. Nacházím se v ošidné situaci a nemůžu si dovolit dělat nebo říkat, co chci, aniž bych čelila vážným následkům. A přestože mám strašnou chuť se s tím páprdou porvat, sotva se hýbu.

Sakra, Addie. Přemýšlej.

Těžce oddechuje. Je celý brunátný a zjevně má vztek. Oči však patří mrtvole, kterou oživuje jen zlo v jejím nitru.

„Choval bych se k vám jako ke královně. Nechybělo by vám vůbec nic,“ vychrlí na mě a při posledním slově se vztekle rozmáchne.

„Dobře,“ pokusím se ho uklidnit. „Ale děsíte mě úplně stejně jako oni.“

Narovná se a já sleduju, jak z jeho pohledu odtéká zuřivost. Nejspíš si teprve teď uvědomil, že se chová jako naprostý šílenec. Jeho výraz přejde z hysterie do provinilého pochopení.

„Máte pravdu, slečno, omlouvám se,“ řekne a udělá krok blíž. „Já jen že... jestli vás mám dostat do bezpečí, musíme si pospíšet. A vy nespoupracujete.“

Ztuhnou, ale když mě v omluvném gestu vezme za obě ruce, neucuknu.

„Omlouvám se, že jsem vás udeřil, drahoušku. Jen se vám snažím pomoci. Prosim, pojdte se mnou. Slibuji, že budete v pořádku.“

Panika a adrenalin dosahují nebezpečných výšin a srdce mi asi vyskočí z hrudi. Sakra, je těžké přemýšlet, když na mě tak dychtivě zírá a celé tělo mě bolí, jako by mě protlačili zatraceným mlýnkem na maso.

Ale když na to půjdu chytře, mohla by to být perfektní příležitost k útěku. Musím se dostat ven co nejdříve, abych na sebe neupozornila ta dvojčata hrůzy, což znamená, že mám dvě možnosti. Praštit toho blázna po hlavě a utéct nebo se nechat odvést pryč a najít jinou cestu ven. Tak, nebo tak, tady nezůstanu.

„Dobře,“ zašeptám a namáhavě se nadechnu.

Když vidí, jak se uvolňuju, okamžitě udělá totéž. V jeho ledových očích se vítězně zableskne. Znovu mě chytí za ruku a vede mě ke dveřím, nad nimiž bliká červená značka nouzového východu.

Rozhlédnu se kolem a otřesu se zimou a vlhkostí, které prostupují celou místnost. Všechno je šedé a vybledlé, světla bzučící nad našimi hlavami pokrývá vrstva prachu a mrtvého hmyzu. Není tady nic, co by tomuhle místu dodávalo... život.

Proboha, jak tu může pracovat? Připadám si spíš jako v márnici než v nemocničním pokoji. Nerada bych tady umřela, ačkoliv bych asi nebyla první. Páchne to sterilní smrtí.

Mineme stůl plný zdravotnických nástrojů. Některé jsou ostré. Pokud se trefím do krční tepny, nebude schopný křičet a do několika minut zemře. Pak uteču. Netuším, co budu sakra dělat, až se dostanu ven, ale snad někde najdu pomoc.

Letmým pohledem se ujistím, že upírá pozornost před sebe, soustředěný na svůj plán, jak se mě zmocnit. Bleskově popadnu z kovového stolu skalpel, ale uslyší mě a otočí se právě ve chvíli, kdy se mu ho chystám vrazit do krku. Takže ho jen říznu do zátylku.

Vystříkne krev a já se odvrátím, aby se mi nedostala do očí.

Hlasitě zařve, otočí se a znovu mě udeří hřbetem ruky, až se skácím na podlahu.

Nešikovně přistanu na kostrči a vyjeknu. Do páteře mi vystřelí dechberoucí ostrá bolest. Než stihnu vymyslet, co dál, natož se nadechnout, už je nade mnou.

„Ty mrcho!“ zakřičí, chytí mě pod krkem a hrubě mi udeří hlavou o beton.

Před očima mi explodují hvězdičky a na několik vteřin nic nevidím. Mám pocit, jako by mi praskla lebka, ale z propasti bolesti mě vyrvou ruce šmátrající po mém krku.

Zmocní se mě intenzivní panika. Drásám ho nehty, zanechávám mu na rukou krvavé šrámy, ale to ho nezastaví. Doktor Garrison má obličej zkřivený čirým vztekem a zorničky tak rozšířené, že vypadají téměř černé. V šíleném šklebu odhaluje žluté, křivé zuby.

Zmítám se a bojuju, ale sevření krku nepovoluje. A právě v tu chvíli mi před očima proběhne celý život jako stará filmová páska.

Moje matka mě poctila jedním z těch vzácných úsměvů, protože jsem řekla něco směšného. Můj otec je rozvalený v křesle a křičí na fotbalisty v televizi – největší nadšení, jaké kdy projevil.

Daya se zakloněnou hlavou se hlasitě směje něčemu, co jsem řekla nebo udělala, a vystavuje přitom na odiv malou mezeru mezi předními zuby. Něco, co vždycky nenáviděla a co jsem na ní vždy milovala.

A pak Zade. Ta zatracená demoliční koule v podobě muže, který ve mně zažehl tak spalující plamen, že se pod ním sypu jako popel. A přesto se díky němu cítím tak silná. Tak statečná.

Cítím se díky němu tak zatraceně milovaná a ceněná.

Jako diamant.

Ačkoliv Zade by mě nikdy nenazval něčím tak všedním a běžným jako diamant. Řekl by, že jsem ten nejvzácnější drahokam na Zemi.

Měla jsem mu říct, že...

Právě když můj zrak zahálí temnota a zůstane jen malý světlý bod, sevření povolí a po obličeji se mi rozlije něco teplého a vlhkého. Instinktivně otevřu ústa a zoufale zalapám po dechu.

Po jazyku se mi rozlije chuť mědi a já zhluboka nasaju vzduch, div mi oči nevylezou z důlků. Chvíli mi trvá, než si uvědomím, že nade mnou visí polovina hlavy doktora Garrisona. O vteřinu později se na mě zhroutí jeho tělo.

O nadvládu nad mým hrdlem zápasí kašel a přidušený výkřik. Když se mi na rameno svalí znetvořený zbytek doktorovy hlavy, vytřeštím oči až na hranici možností. Zatímco se zmítám v křečích dusivého kašle, do košile se mi vpíjí karmínová skvrna. Pak si plně uvědomím, že jsem uvězněná pod mrtvolou, z jejíchž rozervaných zbytků mi do úst kape krev, a teprve v tu chvíli mě zachvátí naprostá a nezvladatelná panika.

Více jeho mozkové hmoty je na mně než v jeho hlavě. Nebo v tom, co z ní zbylo.

„Přestaň vyšilovat, jsi v pohodě.“ Objeví se nade mnou Rio a hledí na mě s podrážděním a náznakem vzteku. „Na mrtvolu si zvykni, princezno. Tam, kam půjdeš, jich uvidíš spoustu.“

Popadne doktora Garrisona za límec a znovu ho zvedne přímo nad můj obličej. Okamžitě mě zkropí další dávka tělesných tekutin

a mozkové hmoty. Sotva stihnu zavřít oči. Když si zakryju tvář rukama, Rio se zachechtá a odtáhne tělo do rohu místnosti.

Tlak konečně povolí a já můžu dýchat, aniž bych kašlala, ale pak mi ze rtů unikne slabé zanaříkání.

Schoulím se do pevného klubíčka a zoufale se snažím nemyslet na krev ve svých ústech, ale nedokážu to dostat z hlavy.

Jen z té myšlenky se mi zvedá žaludek.

Dávení utne až tvrdé dloubnutí do ramene. Zvednu hlavu jenom natolik, abych viděla Riovu botu. Plivnu na ni. O černou kůži se rozprsknou moje rudé sliny.

Dvě mouchy jednou ranou – poslala jsem ho do hajzlu a zároveň si vyčistila ústa od doktorovy krve.

Rio však nevypadá, že by se ho to dotklo.

„Budeš v pohodě. Ten chlap se tě snažil unést.“

„Stejně jako ty. Takže vlastně říkáš, že si zasloužíš stejnej osud, ne?“ zasyčím. Moje tělo začíná upadat do šoku. Divoce se třesu a ztrácím cit v končetinách.

Zůstaň v klidu, Addie.

Dýchej.

Jen dýchej.

Zatímco se Rio hlasitě směje, zavřu oči a zkusím se uklidnit.

Přijde blíž.

Cítím, jak si dřepí a naklání se nade mnou. Dál se pochechtává a moje ucho ovane jeho teplý dech.

„Jsi pěkně drzá, ale to v tomhle světě není zrovna chytrý. Moje rada? Drž hubu, dokud jediný slova, který zvládneš říct, nebudou *ano, pane*. Tak vydržíš mnohem dýl.“

Z oka mi skane slza a já cítím, jak se mi z krku dere vzlyk.

„Není to přesně to, co bych chtěla? Nevyržet dlouho? Lepší než trpět navždy, ne?“

Teskně si povzdechne. „Máš pravdu. Stejně tady chcípneš. Nejspíš to není otázka toho, jak dlouho vydržíš, ale spíš jak moc to bude bolet, než bude po všem.“

Zachvěje se mi spodní ret. Rio si znovu povzdechne a já v jeho tónu slyším frustraci.

„No tak, vstávej. Musíme sebou hnout,“ řekne a vstane. Po několika krocích se na mě ohlédně a čeká, až ho budu následovat.

Jsem otřesená, ale dokážu se posadit. Bolest se vrací, pomalu se mi usazuje v kostech a znovu se hlásí o pozornost.

„Můžu se aspoň osprchovat?“ zeptám se.

Rio přelétne očima mé tělo potřísněné krví a zazubí se. „Jasně, princezno. Můžeš se osprchovat. Ale nesmíš si namočit ty stehy na zádech, takže to vypadá, že ti s tím budu muset píchnout.“

Do hajzlu.

Oči upřené na můj zadek byly snesitelnější než být pokrytá zbytky mrtvého muže. Zatímco mi z kůže stékaly potůčky krve, zůstala jsem k Riovi otočená zády. Při pohledu na kusy mozku a úlomky kostí vířící v odtoku jsem se málem pozvracela.

Snažila jsem se moc nenamočit, k očištění jsem použila čistý hadřík a kostku mýdla. Rio mi radil, kterým místům na zádech se mám vyhnout, ale naštěstí se mě ani nedotkl, za což jsem poděkovala samotnému Ďáblu.

Nejtěžší bylo umýt si a opláchnout vlasy, aniž bych se příliš ohnula a dopřála mu výhled na to, co nazval zdrojem příjmu.

Kokot.

Sprcha se nacházela v osobitém bytečku ve vyšším patře, mnohem hezčím než ten provizorní nemocniční pokoj pod ním, ale pořád o nic lepším než levný byt v New Yorku.

Předpokládám, že tam doktor Garrison přebýval, když zrovna neoperoval lidi, které mu přivedli únosci. Nosil snubní prsten, ale neviděla jsem žádné důkazy naznačující, že by s ním žila nějaká žena.

Proboha, doufám, že není někde připoutaná řetězem.

Teď sedím zpátky na zadním sedadle dodávky, s tmavým pytlek přes hlavu, promočená až na kost, spoutaná, a třesu se jako osika. Ten parchant se zapomněl zmínit, že v bytě nejsou žádné čisté ručníky, a při sledování mojí snahy osušit se nemocniční košili se evidentně královsky bavil. Ještě víc ho pobavilo, když jsem se pokusila zabalit do ní vlasy.

Nedovolil mi to s odůvodněním, že jsou příliš hezké na to, abych je schovávala pod ošklivým modrým hábitem, ale upřímně si myslím, že se prostě jen rád chová jako kokot.

Cvakání mých drkotajících zubů zaniká v tvrdé rockové hudbě, která vyřvává z reproduktorů. Moje husté vlasy jsou pořád vlhké a topení je stažené – rozhodně není nastavené tak, aby mě zahřálo. Třesu se tolik, že kdybych se teď začala svíjet a levitovat, vypadala bych, jako by ze mě vymítali ďábla.

Navíc si vážně připadám, jako by ze mě vymítali ďábla. Všechno mě neskutečně bolí a při každém záchvěvu auta se bolest jen zhoršuje.

V celém svém zatraceném životě jsem se necítila mizerněji.